

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronati
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Corea (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Angoixa fiscal

Si creiem que en una democràcia els programes electorals comprometen a alguna cosa, Artur Mas està obligat amb la ciutadania catalana a plantejar i aconseguir el que fins ara s'ha anomenat pacte fiscal, que significa una relació bilateral entre la hisenda espanyola i la catalana amb efectes equivalents al concert econòmic basco-navarrès. En essència, el pacte fiscal és una manera de limitar les transferències de recursos que han generat una disparitat enorme de capital disponible entre les comunitats autònomes més dinàmiques econòmicament i les que perceben recursos de forma estructural.

Passats trenta anys llargs del règim actual, s'ha fossilitzat un sistema que premia els territoris menys productius. Paradoxalment, són Andalusia i Extremadura les comunitats autònomes que poden oferir un nivell superior de benestar social, a costa de les zones més productives com són, precisament, el País Valencià, les Illes Balears i el Principat. Aquesta distribució injusta ha significat un llast permanent per al creixement d'aquests territoris, que han vist com s'escanyaven les inversions públiques en favor de subvencions estructurals i subsidis permanents a l'Espanya meridional.

Un sistema tan viciat com aquest ha generat, per exemple, que a Extremadura un 25,4 per cent de l'ocupació total correspongui a treballadors públics, enfront del 10 per cent que es dona a Catalunya. Dit d'una altra manera, a Extremadura hi ha més del doble de sector públic gràcies a les transferències constants que arriben dels territoris més eficients via Madrid. Les subvencions als jornalers desocupats també són privatives del camp andalús i extremeny, de la mateixa manera que, en paral·lel, la xarxa d'autopistes de peatge s'ha concentrat en els territoris amb més activitat econòmica.

Però el dèficit fiscal de l'àrea catalanoparlant no solament ha generat una riquesa artificial al sud espanyol. També ha contribuït, i molt, a la megalomania del govern espanyol a l'hora de planificar i executar infraestructures. L'exemple més emblemàtic és la construcció i posada en funcionament de la xarxa de gran velocitat ferroviària més gran d'Europa i la segona del món després de la Xina. El mateix passa amb la xarxa d'aeroports o la de carreteres i autovies. Tot plegat ha generat una situació del tot insostenible que, a més, empeny economies com la catalana cap al desastre.

En definitiva, els partits polítics catalans i, molt específicament, el president Artur Mas tenen l'obligació històrica de resoldre un parany que està jugulant les possibilitats de redreçament econòmic d'una societat que s'acosta perillosament al límit de la seva capacitat de resistència.

Als nostres lectors

La clau del duro

La portada d'aquesta setmana fa referència al símil més utilitzat per l'actual govern català a l'hora de concretar l'objectiu polític que el mateix president Mas es va marcar com a essencial en aquesta legislatura. El pacte fiscal significa la superació d'un model que detrau cada any entre un 8 i un 10 per cent del PIB català, i que el transfereix a uns altres territoris de l'estat. La clau equival a una hisenda pròpia, que seria l'encarregada de recaptar i negociar, amb posterioritat, el destí dels impostos dels catalans. Una negociació difícil fins i tot dins de l'àmbit de la política catalana, tradicionalment molt poc propícia als objectius estratègics de llarg abast. En qualsevol cas, la batalla del pacte fiscal determinarà l'èxit o el fracàs d'una legislatura sencera.

Salvador Cot